



The Holy See

Istinski susret s Isusom pobuđuje čuđenje u srcu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje ove nedjelje (*Mk 6, 1-6*) govori nam o nevjerici Isusovih sumještana. Nakon što je propovijedao u drugim selima Galileje, vraća se u Nazaret, gdje je odrastao s Marijom i Josipom; i jedne subote poče naučavati u sinagogi. Mnogi su se, dok su ga slušali, pitali: „Odakle mu sva ta mudrost? Nije li on sin drvodjelje i Marije, naših susjeda koje dobro poznajemo?“ (usp. rr. 1-3). Na takvu reakciju Isus odgovara time da potvrđuje istinu koja je također postala dio narodne mudrosti: „Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu“ (r. 4). Kažemo to mnogo puta.

Zadržimo se na stavu Isusovih sumještana. Mogli bismo reći da oni *poznaju Isusa, ali ga ne prepoznaju*. Postoji razlika između poznavati i prepoznati: možemo znati razne stvari o nekom čovjeku, stvoriti sliku o njemu, vjerovati onome što drugi kažu o njemu, možda ga povremeno susresti u susjedstvu, ali sve to nije dovoljno. To je, rekao bih, uobičajeno, površno *poznavanje* koje ne *prepoznaje* jedinstvenost te osobe. Svi smo izloženi toj opasnosti: mislimo da znamo mnogo o nekoj osobi, a još je gore to što je etiketiramo i zatvaramo u svoje predrasude. Isusovi sumještani, slično tome, poznaju ga već trideset godina i misle da znaju sve! „Pa nije li to onaj dječak kojeg poznajemo od malih nogu, sin drvodjelje i Marije? Odakle mu sve to?“ Nevjerica. Zapravo nikada nisu shvatili tko je Isus doista. Zaustavljaju se na vanjštini i odbacuju Isusovu novost.

I tu dolazimo do srži problema: kada dopustimo da prevlada *ugoda komoditeta* i *diktatura predrasudâ*, teško se otvoriti novostima i dopustiti da nas obuzme čuđenje. Mi kontroliramo uz pomoć navike i predrasuda. Tako često na kraju iz života, iz iskustava, pa čak i od ljudi, tražimo samo potvrdu svojih ideja i svojih shema, kako nikada ne bismo morali uložiti truda u vlastitu promjenu. To se može dogoditi i s Bogom, upravo nama vjernicima, nama koji mislimo da poznajemo Isusa, da već znamo toliko toga o njemu i da je dovoljno ponavljati stvari koje smo oduvijek činili. A to, s Bogom, nije dovoljno. Bez otvorenosti za novost i prije svega – poslušajte dobro – bez otvorenosti Božjim iznenađenjima, vjera se pretvara u usporene, umorne litanije koje se malo pomalo gase te postaje neka navika, društveni običaj. Rekao sam jednu riječ: *čuđenje*.

Što je to čuđenje? Čuđenje se događa upravo kad se dogodi susret s Bogom: „Susreo sam Gospodina“. Čitamo to u Evanđelju: mnogo puta ljudi koji susreću Isusa i prepoznaju ga, osjete čuđenje. To je kao potvrda o jamstvu da je taj susret istinski, a ne iz navike.

Na kraju, zašto Isusa njegovi sumještani ne prepoznaju i ne vjeruju u njega? Zašto? Koji je razlog tomu? Možemo reći, ukratko, da *ne prihvaćaju sablazan utjelovljenja*. Ne poznaju to otajstvo utjelovljenja i ne prihvaćaju to otajstvo. Ne poznaju to, ali čine to nesvjesno, njima je sablazan da se Božja neizmjernost objavljuje u malenosti našeg tijela, da je Sin Božji drvodjeljin sin, da je božansko skriveno u čovještvu, da Bog prebiva u licu, riječima, gestama jednostavnog čovjeka. To je ta sablazan: utjelovljenje Boga, njegova konkretnost, njegova „svakodnevnost“. A Bog se učinio konkretnim u jednome čovjeku, Isusu iz Nazareta, postao je suputnikom, postao je *jedan od nas*. „Ti si jedan od nas“, reći to Isusu predstavlja lijepu molitvu! A budući da je jedan od nas razumije nas, prati nas, oprašta nam, jako nas voli. Zapravo, mnogo je lagodniji apstraktni i daleki bog, koji se ne miješa u situacije i koji prihvaća vjeru koja je daleko od života, od problemâ, od društva. Ili pak volimo vjerovati u boga „specijalnih efekata“, koji čini samo izvanredne stvari i pobuđuje snažne emocije. No, draga braćo i sestre, Bog se utjelovio: Bog je ponizan, Bog je nježan, Bog je skriven, Bog se približava nama živeći u običnosti našeg svakodnevnog života. I nama, kao i Isusovim sumještanima, događa se da smo u opasnosti da ga, dok prolazi, ne prepoznamo. Ponovit ću onu lijepu misao koju je izrekao sveti Augustin: „Bojim se Boga kad prolazi“. Ali, Augustine, zašto se toga bojiš? „Bojim se da ga ne prepoznam. Bojim se Gospodina kad prolazi. *Timeo Dominum transeuntem*“. Ne prepoznamo ga, sablažnjavamo se njega. Mislimo na to kako naše srce stoji u odnosu na tu stvarnost!

Zamolimo sada u molitvi Djevicu Mariju, koja je u svakodnevici života u Nazaretu prihvatila Božje otajstvo, da naše oči i srca budu slobodni od predrasudâ i otvoreni za čuđenje: „Gospodine, daj da te susretnem!“ A kad susretnemo Gospodina obuzima nas to čuđenje. Susrećemo ga u običnosti, očiju otvorenih za Božja iznenađenja, za njegovu poniznu i skrivenu prisutnost u svakodnevnome životu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

iz dragoga Svazija, u južnoj Africi, stižu vijesti o napetostima i nasilju. Pozivam sve koji su na vlasti i one kojima je stalo do budućnosti te zemlje da ulože zajednički napor oko dijaloga, pomirenja i mirnog rješavanja suprotstavljenih stavova.

Sretan samo što mogu najaviti da ću od 12. do 15. rujna ove godine, ako Bog da, boraviti u pastirskom pohodu Slovačkoj. Popodne [12.]. Oni Slovaci tamo su baš sretni! [na Trgu su prisutni brojni slovački hodočasnici]. Prije toga [istu nedjelju ujutro 12. rujna] slaviti ću u Budimpešti Završnu misu Međunarodnog euharistijskog kongresa. Od srca zahvaljujem svima koji rade na

pripremi toga putovanja i molim za njih. Molimo svi za to putovanje i za osobe koje rade na njegovoj pripremi i organizaciji.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana